

REVISTA MUSICAL CATALAN

ALEX ROSS
Best-seller musical

XAVIER SABATA
El contratenor
de les mil cares

AUSTRÀLIA
Òpera als
antípodes

A portrait of David Alegret, a man with dark, wavy hair and a beard, wearing a dark sweater and a striped scarf. He is leaning against a stone wall and looking towards the camera with a slight smile.

David Alegret

WAGNER I BRITTEN
A PERALADA

DOSSIER: LA MÚSICA EN EL TEATRE

REVISTA MUSICAL CATALANA

NÚM. 334

JULIOL-AGOST 2013

5a ÈPOCA

ANY XXX

www.revistamusical.cat

PORTADA

David Alegret

(foto: Joan Tomàs/Fidelio Artist)

CONSELL EDITORIAL

Pere Artís, Josep M. Bricall, Josep M. Busquets, Salvador Cardús, Benet Casablanca, Jaume Comellas, Gabriel Ferrer, Joaquim Garrigosa, Joan Guinjoan, Carles Guinovart, Jordi Ibáñez, Joan Matabosch, Lluís Millet i Loras, Ramon Muntaner, Àlex Robles Fitó, Antoni Ros Marbà i Josep Vila i Casañas.

DIRECCIÓ

Mercedes Conde Pons
mconde@palaumusica.cat
Tel.: 93 295 72 26

COORDINACIÓ

Teresa Martínez
revista@palaumusica.cat
Tel.: 93 295 72 28

CONSELL DE REDACCIÓ

Josep Barcons, Xavier Chavarria, Ana María Dávila, Javier Pérez Senz i Albert Torrens.

COLLABOREN EN AQUEST NÚMERO

Rafael Argullol, Pere Artís, Josep Barcons, Ricard Bordas, Marc Canals, Xavier Cester, Xavier Chavarria, Jaume Comellas, Mercedes Conde Pons, Jordi Cornudella, Ana María Dávila, Víctor García de Gomar, Pere Andreu Jarrod, Josep Lluís i Falcó, César López Rosell, Jordi Maluquer, Rosa Massagué, Joaquim Noguero, Mònica Pagès i Santacana, Josep Pascual i Triay, Josep Pasqual, Eduard V. Patsi, Javier Pérez Senz, Jorge de Persia, Magda Polo, Marta Porter, David Puertas, Miquel Pujadó, Xavier Pujol, Jaume Radigales, Albert Torrens i Lluís Trullén.

DISSENY ORIGINAL

Aleix Viadé

IL·LUSTRACIONS

“Encantadora de feres”: © Carme Peris
“Contes a la vora del so”: © Laura Borràs

PUBLICITAT

Mercedes Conde Pons
mconde@palaumusica.cat
Tel.: 93 295 72 26

EDITA

Fundació Orfeó Català-Palau de la Música Catalana

DISTRIBUCIÓ

SADE

Dipòsit legal: B-34.432/83; ISSN: 1887-2980; membre de l'APPEC; membre de CEDRO;
© de les reproduccions autoritzades: VEGAP, Barcelona 2013

VERSIÓ DIGITAL

Webpublication

ORFEÓ CATALÀ

Mariona Carulla i Font, presidenta

c/ Palau de la Música, 4-6

08003 Barcelona

Tel.: 93 295 72 00

Palau de la Música Catalana, telèfon d'atenció al client: 902 442 882

(de dilluns a dissabte, de 9.30 a 21 h)

www.palaumusica.cat

www.orfeocatala.cat

Els articles publicats a la «Revista Musical Catalana» expressen només l'opinió de l'autor. «Revista Musical Catalana» no mantindrà correspondència amb els autors d'originals no encarregats i enviats espontàniament a la Redacció.

David Alegret

“ROSSINI ÉS COM UNA CLASSE DE CANT”

PER ANA MARÍA DÁVILA

Des del seu imponent 1,92 metres d'alçada, el tenor David Alegret (Barcelona, 1972) aconsegueix mirar molt lluny en el panorama líric. En menys d'una dècada, des del seu debut operístic el 2004, la trajectòria d'aquest tenor barceloní no ha deixat de consolidar-se. Veu rossiniana per excel·lència, el passat mes de maig va tornar al Gran Teatre del Liceu amb *Il turco in Italia* i ara, a l'agost, afronta una doble cita a Peralada: un recital Britten i el paper de Lucio en l'òpera *Das Liebesverbot*, el juvenil Wagner que el festival empordanès ofereix com a primícia espanyola aquest estiu.

A vostè no li agrada definir-se com a cantant d'òpera. Prefereix dir-se “cantant clàssic”.

Sí, ja sé que és un concepte poc usual, però crec que em representa millor. Jo necessito combinar l'òpera amb l'oratori i el lied. No em podria passar un any sencer fent només òpera; amb tres o quatre produccions en tinc més que suficient.

Deu ser perquè va viure el món coral des de ben petit.

Efectivament. La meva mare era professora de música i una persona molt propera a aquest món i per això, quan jo tenia cinc o sis anys, vaig començar a cantar a la Coral Sant Jordi. Als 18 anys, però, vaig començar la carrera de medicina, que és la professió del meu pare, i per no desvincular-me del tot del món de la música em vaig apuntar al Cor Jove primer i després a l'Orfeó Català, fins que vaig fer les proves d'ingrés al Cor de Cambra i em van agafar.

Va ser llavors quan el món va perdre un pediatre i va guanyar un cantant?

No, no; jo cantava al Cor de Cambra i a l'Orfeó però continuava estudiant medicina. Aquest pas va venir després, quan una companya, la Núria Rial, em va parlar d'un professor seu a Basilea que, segons ella, m'encantaria. I un dia, aquest senyor, que era Kurt Widmer, va venir a fer unes classes a Barcelona. Ens vam conèixer i

em va proposar que anés cap a Basilea, i oferint-me el seu suport per optar a una beca. I va ser en aquell moment quan vaig decidir deixar la medicina i començar a estudiar seriosament música. Llavors ja tenia 27 anys.

Li devia donar un bon disgust al seu pare...

Miri, m'agrada que em faci el comentari, perquè sempre que puc procuro dir que sense el suport anímic, crític i econòmic dels meus pares jo no hauria arribat on sóc. Conviure amb un cantant no és gens fàcil per a les persones que són al teu costat, i sense el suport dels meus pares, com dic, jo no seria aquí. De totes maneres, com que només em faltin un any o dos per acabar medicina, de tant en tant em plantejo la possibilitat d'acabar la carrera. No estaria malament.

Tornant als seus inicis, creu que el fet d'un debut una mica tardà es va transformar en un plus afegit per a vostè?

No sé si un plus, però sí puc dir que em va donar una mica més de maduresa mental i vocal. De totes maneres, jo tampoc no vaig començar directament amb l'òpera, sinó amb l'oratori i el lied, fet que em va ensenyar molt en qüestions de musicalitat, d'expressió, d'estil. I el pas a l'òpera va venir després, a través de la *coloratura*, que jo ja venia fent molt en el meu repertori. Algú em va suggerir que provés amb Rossini, i així, vaig arribar-hi quan ja

tenia 31 anys. Però això va estar bé, perquè em va allunyar del perill que representa fer massa d'hora un repertori de l'exigència vocal d'aquest. La gent pensa que el millor per a un tenor jove és fer Rossini, i això no és cert. Rossini és molt delicat: t'exigeix molt, requereix un entrenament diari, però alhora també t'ensenya molt. És com una classe de cant.

La seva experiència a l'Òpera de Viena va ser també molt important?

Naturalment. El fet de guanyar el Karajan Stipedium, que no reportava una recompensa en diners, sinó un contracte d'un any a l'Òpera de Viena per fer petits rols i cover del teu repertori, em va enfortir molt. Treballar amb Muti, Harnoncourt i la Filharmònica de Viena va ser increïble.

I va tenir la sort de substituir Juan Diego Flórez.

Això va ser un parell d'anys després d'acabar-se el meu contracte. El telèfon va sonar a les 10 del matí i a les set de la tarda jo estava cantant a l'Òpera de Viena amb Agnes Baltsa. Naturalment, va ser una gran oportunitat, però més que per a la meua carrera, va ser una oportunitat per a mi mateix, per demostrar-me que em podia enfrontar a una situació extrema i sortir-me'n.

El Wagner que farà aquest estiu a Peralada també serà una situació extrema?

Ha, ha, ha... No, en absolut. D'entrada, perquè no és el Wagner que coneixem; és un Wagner atípic, primerenc, que té coses mozartianes fins i tot. Em vaig mirar molt la partitura abans d'acceptar la proposta i, dels dos papers de tenor que té l'obra, vaig optar pel més líric. L'altre requeria un tenor de caràcter, amb una tessitura més greu. El meu, en canvi, té una mica menys de protagonisme potser, però és més adient per a la meua veu. A més, la versió que es fa és molt interessant, amb l'escenari al mig de la sala, perquè s'ha volgut recrear un entorn una mica shakespearà. I hi haurà sorpreses. Potser serà una versió que no agradi als més puristes, però s'ha de veure.

També farà un recital Britten a Peralada.

Sí, aquest és un projecte anterior al Wagner i haig de dir que l'he preparat amb molta cura i estimació, perquè és un caramellet. Fer un monogràfic Britten pot ser difícil i per això he treballat molt en la confecció del programa, perquè no resulti pesat. Hi haurà una primera part amb guitarra i la segona amb piano.

Tot i la seva incursió wagneriana, Rossini continuarà sent l'eix del seu repertori els propers anys?

Sí, la meua previsió és que Rossini continuï sent el pal de paller, però també vull fer altres coses. Cert repertori de Mozart, per exemple. M'agradaria molt fer el Don Ottavio de *Don Giovanni* i *Così fan tutte*, que només l'he fet en versió de concert. També tinc la previsió de fer Bellinis i Donizettis, però els més lleugers, *Don Pasquale*, *La fille du régiment*, *La sonnambula*; *Puritani*, en canvi, encara no.

També continuarà prestant atenció al Barroc?

També, encara que potser no a tot el Barroc... El 2015 tinc una versió de concert de *Semele* de Händel, un compositor que ara començaré a tocar bastant. I naturalment continuo amb Bach. Ara estic preparant el rol d'Evangelista, un paper al qual tinc molt de respecte i vull treballar bé abans de fer-lo.

I segles XX, XXI?

David Alegret amb Nino Machaidze a *Il turco in Italia* al Liceu la temporada passada

dret a equivocar-te, que no pots cometre cap error. I això no és així. S'ha de valorar el treball dels cantants globalment. No pot ser que a un cantant que ha fet una funció extraordinària, després se'l jutgi només perquè ha comès un petit error.

Parli'm del seu futur. L'any que ve farà dos Rossinis nous i també cantarà *L'Atlàntida* al Liceu.

És cert. La tardor del 2014 cantaré *Guillaume Tell* i *Mosè in Egitto* en el que serà el meu debut a la Welsh National Opera. En el *Guillaume Tell*, però, no faig el personatge principal, que encara trobo una mica heavy per a mi, sinó el d'un pescador que a l'inici de l'òpera fa una ària molt lírica, que va molt bé a la meua veu. En el *Mosè* sí que faig el tenor principal, però aquest és un paper més lleuger. Quant a *L'Atlàntida*, encara que tampoc no és un personatge principal, m'illusiona molt perquè és una obra que m'agrada i perquè treballaré per primera vegada amb el mestre Pons.

I, naturalment, per tornar al Liceu.

Té projectes fins al 2015. Això vol dir que no està notant la crisi?

Tothom, en major o menor mesura, està notant la crisi, perquè les agendes ja no estan tan plenes com abans. El que passa és que els cantants que tenim contactes fora encara les mantenim una mica, però tot ha baixat. De totes maneres, jo sóc optimista i penso que la cultura és una necessitat bàsica de l'ésser humà que s'ha de mantenir. I per això cal que tothom faci un esforç: els artistes, els teatres, les institucions...

Què diria als joves que intenten obrir-se camí en un moment tan complicat com aquest?

Els joves necessiten guanyar experiència i la situació actual t'ensenya que t'has de moure tu, que t'has d'activar. Potser mil vegades et diran que no, però també és possible que se t'obrin altres vies. El més important és que aquesta situació no et deixi assegut a casa. I no rendir-te. Ja sé que no és fàcil, però és el que cal fer. ♦

M'agradaria molt, també, i jo crec que vindrà. Ja he fet Toldrà, Britten, i tinc molt d'interès a participar en òperes de compositors actuals. Estaria encantat de col·laborar en una òpera moderna, sobretot si s'escriu sabent qui és el cantant. Trobo que això pot ser una experiència molt interessant.

Abans, però, ha dit que amb tres o quatre òperes a l'any en té prou. Potser no es troba a gust amb la component escènica?

No, no és això. L'òpera és un espectacle global i els cantants hem de ser capaços d'explorar fins al límit les nostres possibilitats i ser molt oberts. En el meu cas, tot el que sé del treball escènic ho he après mitjançant l'experiència. El fet de ser molt alt no és fàcil, però he tingut la sort de coincidir amb directors d'escena que han volgut treballar molt amb mi aquest aspecte, i jo sempre tinc ganes d'aprendre.

Creu, per tant, que en un cantant d'òpera compta tant la part escènica com la musical?

Tot compta. El problema de l'òpera, però, és córrer el risc de convertir-la en un circ. Surts allà i sembla que no tinguis